

Συμβιώνοντας για την ειρήνη

Written by ΣΩΤΗΡΟΥΛΛΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Την ώρα που η Κύπρος παρακολουθούσε τις εξελίξεις στην πιο κρίσιμη φάση του κυπριακού, στην πιο δύσκολη διαπραγμάτευση στο Μοντ Πελεράν της Ελβετίας, νέοι και από τις δύο πλευρές έστελλαν τα δικά τους μηνύματα ειρήνης για μία ενωμένη πατρίδα. Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μαθητές οι οποίοι έζησαν μαζί στο ίδιο σπίτι για ένα μήνα στις ΗΠΑ, μέσω του δικοινοτικού προγράμματος «Πρόγραμμα φιλίας στην Κύπρο» (Cyprus Friendship Programme), μίλησαν στην «Αλήθεια» για το όραμα της λύσης,

την δική τους εμπειρία συμβίωσης και πως αυτή σήμερα λειτουργεί προς την κατεύθυνση της επανένωσης του νησιού μας. Τότε, το σύνθημα του προγράμματος ήταν «άνθρωποι ενωμένοι σε μια πατρίδα μοιρασμένη», και στόχευε στο να δημιουργήσει φιλίες και σχέσεις εμπιστοσύνης ανάμεσα σε εφήβους από τις δύο κοινότητες. Σήμερα το σύνθημα παραμένει το ίδιο, μόνο που ο δεσμός των Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων μαθητών, είναι πλέον αδελφικός. Μέσα από τα εφηβικά μάτια των έξι παιδιών μπορεί να δει κανείς αγνά συναισθήματα και συγκλονιστικές μαρτυρίες, που σίγουρα σε βάζουν στη σκέψη να αναλογιστείς για άλλη μια φορά το ενδεχόμενη μιας λύσης. Οι μαθητές μίλησαν στην «Α» για τις επαφές τους μετά το ταξίδι στις ΗΠΑ, για το πώς βλέπουν και πως αντιλαμβάνονται μέσα από τον δικό τους φακό την συνάντηση των δύο ηγετών στην Ελβετία, για τους δικούς τους προβληματισμούς και τα δικά τους θέλω σχετικά με το κυπριακό, για την συμβίωση, για την εικόνα με την οποία μεγάλωσαν και τέλος, για αυτό που επιθυμούν για την Κύπρο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα παιδιά και των δύο πλευρών, θέλουν να δουν «ένα ενωμένο νησί, όπου τα μόνα σημάδια του πολέμου και της διαίρεσης θα είναι στα βιβλία της ιστορίας».

Κυριακή Καρπασίτου, 18 ετών, Λεμεσός & Irem Akvel, 17 ετών, Κερύνεια

Irem - Μετά την εμπειρία μου να ζήσω για ένα μήνα με μία Ελληνοκύπρια, είδα πως το άτομο με διαφορετικές πεποιθήσεις και παραδόσεις, από μια διαφορετική κοινότητα, μπορώ τώρα να το αποκαλώ αδελφή μου. Λατρεύουμε το να κάνουμε διάφορες δραστηριότητες μαζί. Έχουμε ανακαλύψει πολλά κοινά ενδιαφέροντα. Ξεκινώντας από τον μήνα που ζήσαμε μαζί στην Αμερική, μπορώ να πω πως μπορούμε Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι να ζήσουμε μαζί σε έναν ενωμένο τόπο, χωρίς όλα τα στερεότυπα, τις επιδράσεις και τις σκέψεις που ίσως να θεωρηθούν πως το εμποδίζουν.

Κυριακή - Για ένα ολόκληρο μήνα έζησα μακριά από το σπίτι μου και την οικογένειά μου με ένα κορίτσι που ενώ αρχικά ήταν εντελώς άγνωστη για εμένα και χωρίς να μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό κάτι τέτοιο, τώρα πλέον μπορώ να πω πως έχω αποκτήσει μια αδελφή που ποτέ δεν είχα. Στην Αμερική μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα και να συζητήσουμε αρκετά πράγματα μεταξύ μας. Η δική μου γνώμη είναι πως όλοι οι Κύπριοι, ανεξαρτήτως εθνικότητας, μπορούμε να ζήσουμε και να συνυπάρξουμε ειρηνικά σε ένα ενωμένο νησί, χωρίς σύνορα και φρούρηση, όπως ζούσαν κάποτε και οι παππούδες μας.

Irem - Έχουμε διατηρήσει πολύ καλές επαφές. Έχω επισκεφθεί τη Λεμεσό και έχω μείνει στο σπίτι της Κυριακής για αρκετές ημέρες. Μου έδειξε αρκετούς τόπους της πόλης της και έχει έρθει και αυτή στο σπίτι μου. Οι οικογένειές μας έχουν δεθεί πολύ. Ήταν πολύ ωραίο το πως οι παππούδες μας περπατούσαν στην Κερύνεια ο ένας δίπλα στον άλλον. Αν δύο άνθρωποι που έχουν βιώσει τον πόλεμο μπορούν να συζητάνε και να περνάνε ωραίες στιγμές μαζί, τότε έχουμε μια ελπίδα για το μέλλον. Μιλώω καθημερινώς με το «ζευγάρι» μου και πάντα περιμένω την επόμενη ευκαιρία να συναντηθώ μαζί της.

Κυριακή - Εγώ και η Irem έχουμε διατηρήσει άριστες σχέσεις και επαφές. Έχω επισκεφθεί την Κερύνεια και με την οικογένειά μου και μόνη μου. Αν και ζούμε μακριά η μια από την άλλη μιλάμε επί καθημερινής βάσεως και λέμε πως ήταν η μέρα μας. Με την κάθε ευκαιρία που μας δίνεται λόγω του προγράμματός μας, προσπαθούμε να οργανώσουμε μια συνάντηση για να περάσουμε χρόνο μαζί και να αναπολήσουμε τις υπέροχες μέρες που ζήσαμε στην Αμερική. Οι οικογένειές μας επίσης έχουν κρατήσει πολύ καλές επαφές, ιδιαίτερα οι μαμάδες μας. Ο παππούς και η γιαγιά της Irem μιλάνε ελληνικά και είναι υπέροχο να τους ακούς να συζητάνε για ώρες με την οικογένειά μου κάθε φορά που συναντιόνται! Επιπλέον με ολόκληρο το γκρουπ που ταξιδέψαμε μαζί έχουμε κρατήσει επαφές και οργανώνουμε συχνά συναντήσεις όλοι μαζί!

Κυριακή και Irem - Η συνάντηση των δύο ηγετών, μας δίνει ελπίδα. Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει αρκετές συναντήσεις που εκπνέουν την ελπίδα για την επανένωση του νησιού μας. Χαιρόμαστε ιδιαίτερα που το γεγονός της προσπάθειας εξεύρεσης λύσης είναι ευρέως γνωστό και οι ειδήσεις αυτές τις μέρες αφορούν κυρίως αυτή την εξέλιξη και αυτό μας κάνει να πιστεύουμε πως το θέμα της λύσης πλησιάζει, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε σε έναν ενωμένο τόπο στο μέλλον.

Κυριακή και Irem - Στα παλιά χρόνια, οι παππούδες ζούσαν μαζί ειρηνικά. Πιστεύουμε πως οι θρησκείες ή τα πιστεύω μας μπορούν να υπάρξουν οι λόγοι για να μας διαχωρίσουν. Θα πρέπει να μάθουμε όμως να σεβόμαστε αυτές τις διαφορές μας από τους άλλους. Όμως το κοινό παρελθόν μας, τα κοινά φαγητά μας, οι κοινές λέξεις μας, ακόμα και μερικές κοινές παραδώσεις μας, μπορούν να υπάρξουν ως βάση για μια ειρηνική και φιλική συμβίωση μεταξύ μας.

Irem - Έχω ακούσει τις ιστορίες της μαμάς και των παππούδων μου για το πως μετανάστευσαν στο βόρειο τμήμα. Οι θείες μου είχαν φίλους από τη νότια πλευρά και εξακολουθούν να έρχονται και να πηγαίνουν για να επισκεφθούν ο ένας τον άλλο. Στο σχολείο οι καθηγητές μας, μας έχουν μιλήσει και μας έχουν πει τις σκέψεις τους για τα αίτια του πολέμου και το πως είχε συμβεί. Δεν είχα περάσει αρκετές φορές στην άλλη πλευρά στο παρελθόν.

Κυριακή - Στο σχολείο μάθαμε αρκετά για τον πόλεμο που ήταν η αιτία για να χωρίσει την πατρίδα μας στα δύο. Έχω ακούσει αρκετές ιστορίες από τους παππούδες μου για το πως ήταν η ζωή τους πριν τον πόλεμο, ειδικά του ενός παππού μου που ζούσε στην Αμμόχωστο. Την προ-γιαγιά μου την άκουγα να μιλάει για ένα χρονικό διάστημα που έζησε σε ένα μεικτό χωριό και για τις Τουρκοκύπριες φίλες που είχε και περνούσανε ολόκληρη τη μέρα μαζί και τα πόσα κοινά είχαν. Από τους γονείς μου δεν θυμάμαι να άκουσα ποτέ κάτι.

Irem - Εύχομαι όπως μεγαλώνει η ελπίδα μας (το δέντρο που φυτέψαμε στην Καλαβασό με την Κυριακή πριν δύο περίπου χρόνια), να μεγαλώσει και η ελπίδα για ένα ενωμένο νησί!

Κυριακή - Εύχομαι όλοι οι άνθρωποι και ιδιαίτερα οι νέοι, να μπορέσουν να δουν πως τίποτα δεν μας χωρίζει αλλά τα όσα μας ενώνουν. Μακάρι σύντομα να μπορούμε να διακινούμαστε ελεύθερα σε όλη μας την πατρίδα!

[Χαρά Δημοσθένους, 16 ετών, Λευκωσία & Suna Lara Palaz, 16 ετών, Κιόνελι](#)

«Βεβαίως και μπορούμε να ζήσουμε μαζί σε ένα ενωμένο νησί. Όταν ήμασταν στις ΗΠΑ συνειδητοποιήσαμε πως έχουμε αρκετά κοινά, όπως ενδιαφέροντα, όνειρα για το μέλλον και πιστή για μια καλύτερη ζωή. Πέρα από αυτά ως κοινό έχουμε την παράδοση, την κουλτούρα, διάφορα πιάτα και λέξεις. Από τότε που επιστρέψαμε στην Κύπρο, είμαστε συνεχώς σε επαφή. Είτε μέσα από τα social media, είτε μέσα από συναντήσεις μας σε διάφορα μέρη. Ήδη έχουμε διοργανώσει αρκετές εκδηλώσεις μαζί.

Οι διαπραγματεύσεις του κυπριακού προβλήματος εισήλθαν σε μια νέα και κρίσιμη φάση. Πιστεύουμε πως όσες παραπάνω και συχνές συναντήσεις πραγματοποιούνται μεταξύ των δύο ηγετών, τόσο το καλύτερο. Αυτές οι διαπραγματεύσεις στην Ελβετία μας κάνουν να πιστεύουμε ότι μια μόνιμη λύση είναι κοντά.

Το μόνο πρόβλημα που υπάρχει είναι πως κάποιοι άνθρωποι και από τις δύο κοινότητες δεν αποδέχονται άλλους και δεν θέλουν την λύση. Ως νεολαία, θα θέλαμε πολύ να λυθεί το κυπριακό και να φύγουν τα σύνορα που μας διαχωρίζουν. Αν υπάρξει λύση, δεν πιστεύουμε πως θα υπάρξουν προβλήματα είτε συμβίωσης, είτε συνεννόησης λόγω γλώσσας, είτε θρησκευτικών πιστεύω. Πάνω απ' όλα, είμαστε όλοι Κυπριαίοι.

Όλοι μας μεγαλώσαμε με τις ιστορίες των παππούδων και γιαγιάδων μας. Μας ανέφεραν αρκετές φορές πως μεγάλωσαν μαζί με Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους. Τον τότε καιρό δεν είχαν τόσες διαφορές. Αντιθέτως, ζούσαν μαζί σε διάφορες περιοχές ευτυχισμένα.

Ανυπομονούμε για την επανένωση της Κύπρου».

Αντρίου Κολλίτσης – Μιχαήλ, 16 ετών, Λευκωσία & Derviş Acilar, 17 ετών, Αμμόγωστος

«Και οι δύο συμφωνούμε ότι οι Κύπριοι είναι πλήρως ικανοί να ζήσουν μαζί σε μια ενωμένη Κύπρο. Μετά από ένα μήνα συμβίωσης στις ΗΠΑ, συνειδητοποιήσαμε ότι οι διαφορές μας ως δύο κοινότητες ήταν ελάχιστες. Απολαμβάνουμε το ίδιο φαγητό, το ίδιο στυλ μουσικής, και μοιραζόμαστε πολλές ομοιότητες μαζί.

Φυσικά και κρατήσαμε επαφή, είμαστε μια οικογένεια τώρα. Επαναλάβαμε τις συναντήσεις μας από τότε. Θυμόμαστε να λείπει ο ένας στον άλλον από τη στιγμή που επιστρέψαμε στην Κύπρο, και αισθανθήκαμε σαν να μην μπορούμε να ζήσουμε ο ένας χωρίς τον άλλο.

Είμαστε και οι δύο πολύ ενθουσιασμένοι για τις τρέχουσες διαπραγματεύσεις στην Ελβετία. Νιώθουμε ότι ως χώρα βρισκόμαστε στο πιο κοντινό στάδιο για λύση που βρεθήκαμε ποτέ. Βλέπουμε τις διαπραγματεύσεις ως το φως σε ένα πολύ

λαμπρό μέλλον. Συγχαίρουμε και οι δύο, τους δύο ηγέτες και υποστηρίζουμε τη διαδικασία. Και οι δύο ελπίζουμε ότι μια μέρα, θα είμαστε σε θέση να ταξιδεύουμε σε όλες τις γωνιές του νησιού, χωρίς την ανάγκη να δείξουμε τα διαβατήριά μας.

Η μόνη μας ανησυχία είναι ότι η λύση δεν θα περάσει, δεν θα γίνει αποδεκτή. Πιστεύουμε ακράδαντα, ότι όταν οι άνθρωποι της Κύπρου γνωρίσουν ο ένας τον άλλο, δεν θα υπάρξει οποιοδήποτε πρόβλημα από τις διαφορές τους. Στο νότο, είμαστε σε θέση να συμβιώσουμε με άλλες θρησκείες και πολιτισμούς, το ίδιο και με τη βόρεια πλευρά. Όταν οι άνθρωποι που απορρίπτουν την ειρήνη συνειδητοποιήσουν ότι είμαστε όλοι το ίδιο, τότε δεν θα έχουν λόγο πλέον να καλλιεργούν ανούσιο μίσος.

Η εικόνα με την οποία μεγαλώσαμε ήταν η ίδια με των προγόνων μας. Ένα πανέμορφο νησί, γεμάτο αγάπη και δυνατότητες για να ευδοκιμήσουν οι προσπάθειες. Αντί αυτού, οι ζωές μας σηματοδεύτηκαν με τα σημάδια του πολέμου. Αυτό είναι που μας ωθεί όλους για να έχουμε ειρήνη μεταξύ μας, αφού αναγνωρίζουμε τι σημαίνει αυτός ο πόνος.

Και οι δύο επιθυμούμε, ότι θα είμαστε σε θέση να αναθρέψουμε τα παιδιά μας σε ένα ενωμένο νησί, όπου τα μόνα σημάδια του πολέμου και της διαίρεσης θα είναι στα βιβλία της ιστορίας και στα μουσεία».

Αιτήσεις για συμμετοχή από τα τέλη Νοεμβρίου

Το Cyprus friendship programme βρίσκεται στην 9η χρονιά λειτουργίας του στην Κύπρο. Η έναρξη της λειτουργίας του αρχικά είχε γίνει στην Ιρλανδία, με σκοπό ένας προτεστάντης και ένας καθολικός να συμβιώνουν μαζί στην Αμερική για λίγο καιρό. Μέσα από το πρόγραμμα, πέρσι 32 ζευγάρια – Ε/κ και Τ/κ – επισκέφτηκαν τις ΗΠΑ όπου και διέμειναν σε μία οικογένεια για ένα μήνα.

Φέτος και για πρώτη φορά, οι αιτήσεις για συμμετοχή θα γίνονται ηλεκτρονικά. Οι αιτήσεις μπορούν να υποβάλλονται στην ιστοσελίδα cyprusfriendship.org από τα τέλη Νοεμβρίου μέχρι τις 26 Φεβρουαρίου 2017. Αίτηση μπορούν να υποβάλουν μαθητές ηλικίας 15-18 ετών. Τα παιδιά που

θα επιλεγούν, θα διαμένουν σε οικογένειες που ζουν σε Maryland, Virginia, New Hampshire, Portland Oregon, San Francisco.

Σημειώνεται ότι κάτω από την ομπρέλα του Cyprus friendship programme βρίσκονται δύο εκδηλώσεις, μία κατασκήνωση στον Άγιο Νικόλαο Πάφου και η επίσκεψη στην Αμερική. Πολύ πιθανό είναι φέτος να πραγματοποιηθεί και μία κατασκήνωση στα κατεχόμενα.